

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΣΙΜΑΣΚΟΥ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 37270/02)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

30 Μαρτίου 2006

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση Σιμάσκου κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα με την ακόλουθη σύνθεση:

Κυρία F. TULKENS, *πρόεδρο,*

Κύριο Κ.Λ. POZAKH,

Κυρία N. VAJIC,

Κυρία E. STEINER,

Κύριο Κ. HAJIYEV,

Κύριο D. SPIELMANN,

Κύριο S.E. JEBENS, *δικαστές,*

και τον κύριο S. QUESADA, *αναπληρωτή γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 9 Μαρτίου 2006,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 37270/02) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, μία υπήκοος της οποίας, η κυρία Ευανθία Σιμάσκου («η προσφεύγουσα»), προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 7 Οκτωβρίου 2002 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η προσφεύγουσα εκπροσωπείται από τον κύριο Γ. Σακελλαρόπουλο, δικηγόρο του Δικηγορικού Συλλόγου της Αθήνας. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Μ. Απέσσο, σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κύριο Δ. Καλόγηρο, δικαστικό αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Η προσφεύγουσα παραπονείται κυρίως, υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 για την διάρκεια μιας ποινικής διαδικασίας με παράσταση πολιτικής αγωγής.

4. Η προσφυγή ανατέθηκε στο πρώτο τμήμα του Δικαστηρίου (άρθρο 52 § 1 του κανονισμού). Μέσα σε αυτό, το συμβούλιο που ανέλαβε να εξετάσει την υπόθεση (άρθρο 27 § 1 της Σύμβασης) συστάθηκε σύμφωνα με το άρθρο 26 § 1 του κανονισμού.

5. Με απόφαση της 27 Ιανουαρίου 2005, το Δικαστήριο κήρυξε την προσφυγή εν μέρει παραδεκτή.

6. Τόσο η προσφεύγουσα όσο και η Κυβέρνηση κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις επί της ουσίας της υπόθεσης (άρθρο 59 § 1 του κανονισμού).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

7. Η προσφεύγουσα γεννήθηκε το 1946 και κατοικεί στην Αθήνα.

I. Οι συνθήκες της υπόθεσης

8. Το 1995, η προσφεύγουσα δάνεισε στον Ν.Τ. 40.800.000 δραχμές (119.736 ευρώ). Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι είχε έναν δεσμό με τον Ν.Τ. και ότι αυτός της ζήτησε χρήματα για να αναπτύξει τις επιχειρήσεις του και να οικοδομήσει το κοινό μέλλον τους. Ισχυρίζεται ότι, αφού εισέπραξε το ποσό αυτό, ο Ν.Τ. εξαφανίστηκε και ότι επιταγές που της είχε δώσει ως εγγύηση ήταν ακάλυπτες.

9. Στις 13 Μαΐου 1997, μπροστά στην αδυναμία να επιτύχει την επιστροφή του ποσού του δανείου, η προσφεύγουσα κατέθεσε μήνυση με παράσταση πολιτικής αγωγής για απάτη κατά του Ν.Τ. και τεσσάρων άλλων ατόμων, τα οποία εξέδωσαν τις επιταγές που οπισθογράφησε ο οφειλέτης της. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα πρόσωπα αυτά, τα οποία ο Ν.Τ. της είχε παρουσιάσει ως πελάτες του, ήταν στην πραγματικότητα οι συνεργοί του.

10. Στις 21 Ιανουαρίου 2000, ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών Αθηνών παρέπεμψε τα πρόσωπα που καταγγέλλονται στην μήνυση της προσφεύγουσας σε δίκη (βούλευμα αριθ. 20824/2000). Αυτά άσκησαν έφεση κατά του βουλεύματος αυτού.

11. Στις 27 Ιουλίου 2000, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Αθηνών αποφάσισε να θέσει την υπόθεση στο αρχείο χωρίς να δώσει συνέχεια (βούλευμα αριθ. 3320/2000). Στις 6 Σεπτεμβρίου 2000, η προσφεύγουσα άσκησε έφεση κατά του βουλεύματος αυτού.

12. Στις 11 Οκτωβρίου 2000, το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών εξαφάνισε το προσβληθέν βούλευμα και παρέπεμψε τους κατηγορούμενους σε δίκη (απόφαση αριθ. 2215/2000). Η ακροαματική διαδικασία, η οποία είχε οριστεί αρχικά για τις 19 Φεβρουαρίου 2001, αναβλήθηκε με απόφαση του Πλημμελειοδικείου Αθηνών, προκειμένου να προσκομιστεί μία εξοφλητική απόδειξη που πιστοποιεί την ολοσχερή επιστροφή προς την προσφεύγουσα του ποσού, το οποίο αυτή είχε δανείσει (απόφαση αριθ. 17060/01). Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η ακροαματική διαδικασία αναβλήθηκε για τις 9 Οκτωβρίου 2001, αλλά ότι το δικαστήριο συνήλθε στις 11 Ιουλίου 2001, ημερομηνία κατά την οποία αυτή δεν παρουσιάστηκε, διότι δεν κλητεύθηκε να παραστεί. Η απουσία αυτή της στοίχισε μία καταδίκη για λιπομαρτυρία. Δεν προσκομίζει εν τούτοις κανένα αποδεικτικό στοιχείο σε στήριξη των ισχυρισμών της.

13. Μετά από πολλές αναβολές, η ακροαματική διαδικασία έλαβε τελικά χώρα στις 17 Απριλίου 2002. Η προσφεύγουσα δήλωσε ότι θα παρίστατο ως πολιτική αγωγή και ζήτησε 23.000 ευρώ για ηθική βλάβη, καθώς και την επιστροφή του υπολοίπου του ποσού που είχε δανείσει, ήτοι 10.800.000 δραχμές (31.695 ευρώ). Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των κατηγορουμένων προσκόμισαν δύο βεβαιώσεις υπογεγραμμένες από την προσφεύγουσα, στις οποίες η ενδιαφερόμενη βεβαίωνε, μεταξύ άλλων, ότι της είχε επιστραφεί ένα μέρος του ποσού που είχε δανείσει στον Ν.Τ. (30.000.000 δραχμές – 88.041 ευρώ), ότι οι όροι επιστροφής

του υπολοίπου του ποσού είχαν συμφωνηθεί μεταξύ των διαδίκων, ότι η αντιδικία της με τον Ν.Τ. οφειλόταν σε παρεξήγηση και ότι επρόκειτο να παραιτηθεί από οποιαδήποτε εκκρεμή δικαστική διαδικασία. Στη βάση των πληροφοριών αυτών, το δικαστήριο έκρινε ότι η προσφεύγουσα δεν είχε πλέον έννομο συμφέρον να παρασταθεί ως πολιτική αγωγή και την απέβαλε. Στη συνέχεια η προσφεύγουσα εξετάστηκε ως απλή μάρτυρας. Αυτή υποστήριξε ότι είχε πέσει θύμα απάτης και ότι δεν είχε επιτύχει την επιστροφή ολοκλήρου του ποσού. Στο τέλος της ακροαματικής διαδικασίας, το δικαστήριο απάλλαξε τους κατηγορούμενους, για τον λόγο κυρίως ότι δεν αποδείχθηκε ότι ο Ν.Τ. είχε συνάψει σχέση με την προσφεύγουσα για να της αποσπάσει χρήματα και ότι η ίδια η προσφεύγουσα είχε δηλώσει ότι επρόκειτο για μία παρεξήγηση μεταξύ αυτής και του Ν.Τ. (απόφαση αριθ. 37334/02). Η απόφαση αυτή δεν μπορούσε να προσβληθεί από ένδικο μέσο.

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

14. Σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 321 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, οι τελεσίδικες αποφάσεις των πολιτικών δικαστηρίων έχουν ισχύ δεδικασμένου. Στη βάση της διάταξης αυτής, η νομολογία δέχεται ότι οι τελεσίδικες αποφάσεις των ποινικών δικαστηρίων δεν έχουν ισχύ δεδικασμένου έναντι των πολιτικών δικαστηρίων (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Εφετείο Αθηνών*, απόφαση αριθ. 67/1970, ΝοΒ 18, σελ. 453).

15. Στην ελληνική έννομη τάξη, η ποινική διαδικασία δεν αναστέλλει την πολιτική διαδικασία. Έτσι, αν η ποινική διαδικασία κινηθεί πριν ή κατά τη διάρκεια της δίκης ενώπιον του πολιτικού δικαστηρίου, το τελευταίο δεν υποχρεούται να αναστείλει την απόφασή του μέχρι να αποφανθεί τελεσίδικα ο ποινικός δικαστής επί της ποινικής διαδικασίας. Επιπλέον, ο πολιτικός δικαστής δεν δεσμεύεται καταρχήν από ό,τι κρίθηκε τελεσίδικα από την ποινική διαδικασία.

16. Η νομολογία των ελληνικών δικαστηρίων αναγνωρίζει τον ποινικό και πολιτικό ταυτόχρονα χαρακτήρα της παράστασης πολιτικής αγωγής (βλέπε, μεταξύ άλλων *Ολομέλεια Αρείου Πάγου-Ποινικό Τμήμα*, απόφαση αριθ. 1/1997, ΝοΒ, 1997).

II. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

17. Η προσφεύγουσα παραπονείται για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και επικαλείται το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, του οποίου τα εφαρμοστέα αποσπάσματα έχουν ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

A. Επί του εφαρμοστέου του άρθρου 6 § 1

18. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, στην απόφασή του επί του παραδεκτού της προσφυγής, αποφάσισε να συνεκδικάσει με την επί της ουσίας διαδικασία την ένσταση που προβλήθηκε από την Κυβέρνηση αναφορικά με το εφαρμοστέο του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

19. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ειδικότερα ότι η επίδικη διαδικασία δεν ήταν καθοριστική για ένα δικαίωμα αστικής φύσεως της προσφεύγουσας, αφού αυτή επιθυμούσε στην πραγματικότητα να υποστηρίξει την κατηγορία και όχι να λάβει ικανοποίηση για τις αξιώσεις της για αποζημίωση, για τις οποίες μπορούσε να απευθυνθεί στα πολιτικά δικαστήρια. Η Κυβέρνηση στηρίζεται ως προς τούτο στην υπόθεση *Στόκα*, η οποία κηρύχθηκε απαράδεκτη από το Δικαστήριο για τον λόγο ότι η απόφαση του ποινικού δικαστηρίου που διαπίστωσε την παραγραφή του αδικήματος δεν είχε επίπτωση πάνω στις πολιτικές αξιώσεις του προσφεύγοντος, οι οποίες είχαν ήδη αχθεί ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων που ουδόλως δεσμεύονται από την απόφαση

των ποινικών δικαστηρίων (*Στόκας κατά Ελλάδας* (déc.), no. 51308/99, 29 Νοεμβρίου 2001).

20. Η προσφεύγουσα ανταπαντά ότι η υπόθεση *Στόκα* δεν παρουσιάζει καμία ομοιότητα με την δική της υπόθεση και ότι την επικαλείται η Κυβέρνηση για να παραπλανήσει το Δικαστήριο. Υπογραμμίζει ότι μία προσφυγή ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων δεν θα της προσέφερε εν προκειμένω ουδεμία αποκατάσταση, διότι τα πρόσωπα που καταγγέλλονται στη μήνυσή της ήταν μέλη μιας σπείρας απατεώνων χωρίς κανένα περιουσιακό στοιχείο.

21. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι είχε πρόσφατα την ευκαιρία να αναθεωρήσει την νομολογία του σχετικά με το ζήτημα των μηνύσεων με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής (βλέπε *Perez κατά Γαλλίας* [GC], no. 47287/99, 12 Φεβρουαρίου 2004). Έκρινε έτσι ότι μία μληνυση με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής εισέρχεται στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, εκτός αν πρόκειται για πολιτική αγωγή με καθαρά κατασταλτικούς σκοπούς ή για παραίτηση, διατυπούμενη κατά τρόπο σαφή, από το δικαίωμα άσκησης της αγωγής, από την φύση της πολιτικής, που προσφέρεται από το εθνικό δίκαιο (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Perez κατά Γαλλίας*, §§ 70-71).

22. Εν προκειμένω το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα δήλωσε παράταση πολιτικής αγωγής ενώπιον του ποινικού δικαστηρίου, ότι ζήτησε αποκατάσταση της ζημίας που προκλήθηκε από την απάτη της οποίας υποστηρίζει ότι έπεσε θύμα και ότι δεν παραιτήθηκε από το δικαίωμά της (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Perez κατά Γαλλίας* § 74).

23. Ανεξαρτήτως λοιπόν του γεγονότος ότι το δικαστήριο απέβαλε την προσφεύγουσα ως πολιτικώς ενάγουσα, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η επίδικη διαδικασία εντάσσεται στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6 1 της Σύμβασης. Συνεπώς, η ένσταση του ασυμβίβαστου καθ'ύλην προς τις

διατάξεις της Σύμβασης που προβλήθηκε από την Κυβέρνηση δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

B. Επί της τήρησης του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης

24. Η Κυβέρνηση επικαλείται την πολυπλοκότητα της υπόθεσης και υποστηρίζει ότι η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας δεν ήταν υπερβολική.

1. Περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη

25. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 13 Μαΐου 1997, με την κατάθεση της μήνυσης με παράσταση πολιτικής αγωγής από την προσφεύγουσα και περατώθηκε στις 17 Απριλίου 2002, με την απόφαση αριθ. 37334/02 του Πλημμελειοδικείου Αθηνών. Διήρκεσε επομένως τέσσερα χρόνια, έντεκα μήνες και τέσσερις μήνες για έναν βαθμό δικαιοδοσίας.

2. Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας

26. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και του αντικειμένου της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

27. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε την πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Frydlender*).

28. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή

επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του πάνω στο ζήτημα αυτό, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, εν προκειμένω, η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

29. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

30. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι αποβάλλοντάς την ως πολιτικώς ενάγουσα, το Πλημμελειοδικείο Αθηνών της στέρησε την δυνατότητα να της επιστραφεί το υπόλοιπο του ποσού που είχε δανείσει στον Ν.Τ., ήτοι 10.800.000 δραχμές. Ζητεί επομένως αυτό το ποσό (31.695 ευρώ) για υλική ζημία. Ζητεί επιπλέον 5.000 ευρώ για ηθική βλάβη.

31. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το Δικαστήριο πρέπει να απορρίψει το αίτημα της υλικής ζημίας και ότι το επιδικαστέο για την ηθική βλάβη ποσό δεν θα μπορούσε να υπερβεί τα 1.000 ευρώ.

32. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης της Σύμβασης στην οποία καταλήγει, προκύπτει αποκλειστικά από την παραγνώριση του δικαιώματος της προσφεύγουσας να δικαστεί η υπόθεσή της μέσα σε «λογική προθεσμία». Κάτω από τις συνθήκες

αυτές, δεν διαπιστώνει αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της επικαλούμενης υλικής βλάβης και της διαπιστωθείσας παραβίασης. Κατά συνέπεια, τίποτα δεν δικαιολογεί το να της επιδικάσει το Δικαστήριο μία αποζημίωση για την αιτία αυτή.

33. Το Δικαστήριο εκτιμά απεναντίας ότι η παράταση της επίδικης διαδικασίας πέρα από την «λογική προθεσμία» προκάλεσε στην προσφεύγουσα μία βέβαιη ηθική βλάβη που δικαιολογεί την επιδίκαση αποζημίωσης. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης, επιδικάζει στην προσφεύγουσα 4.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο.

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

34. Η προσφεύγουσα ζητεί 2.500 ευρώ για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου. Δεν προσκομίζει κανένα τιμολόγιο ή απόδειξη αμοιβής.

35. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι αξιώσεις της προσφεύγουσας είναι υπερβολικές. Εκτιμά ότι το επιδικαστέο ποσό για την αιτία αυτή δεν μπορεί να υπερβεί τα 500 ευρώ.

36. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας και της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

37. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι οι αξιώσεις της προσφεύγουσας σε ό,τι αφορά τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ενώπιόν του δεν αναλύονται ούτε συνοδεύονται από τα απαραίτητα παραστατικά. Πρέπει επομένως να απορριφθεί το αίτημά της.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

36. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Απορρίπτει* την ένσταση της Κυβέρνησης.
2. *Αποφαίνεται ότι* υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.
3. *Αποφαίνεται ότι*
 - α) το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στην προσφεύγουσα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 4.000 (τέσσερις χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο,
 - β) από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.
4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 30 Μαρτίου 2006 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)
Santiago QUESADA

(υπογραφή)
Françoise TULKENS

Αναπληρωτής Γραμματέας

Πρόεδρος